

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1534/2020
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић, Божидара Вујичића и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Булатовић, адвокат из ..., против туженог „Путеви“ АД Ужице, чији је пуномоћник Невена Фирст, адвокат из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3792/18 од 14.01.2019. године, у седници одржаној 29.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3792/18 од 14.01.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3792/18 од 14.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 446/17 од 02.10.2018. године ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име неисплаћеног дела зараде за период од 01.11.2012. године до 31.10.2015. године, плати укупно 1.106.266,24 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ ближе одређен у изреци пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 207.057,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3792/18 од 14.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу П1 446/17 од 02.10.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог којим је тражио да се обавезе тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП јер у овој парници не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. У конкретном случају, тужилац је тражио исплату разлике зараде у спорном периоду, која је према наводима тужиоца погрешно обрачунавана и зато је тужиоцу исплаћена умањена зарада. Међутим, ревизијским наводима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања у погледу методологије и начина обрачуна зараде, као и примене Појединачног колективног уговора од 06.02.2006. године, Посебног колективног уговора за делатност путне привреде и Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала Србије који се примењивао до 29.03.2014. године, а у вези утврђења коефицијента за исплату зараде и минималне цене рада. Ревизијски наводи којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, као и захтев за тумачење подзаконских аката нису разлози за изјављивање посебне ревизије. Осим тога, у предметима са сличним чињеничним и правним основом, у вези обрачуна зараде запослених код овог туженог, донете су одлуке са којима је правни став изражен у побијаној пресуди у сагласности, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у парници из радног односа дозвољеност ревизије се цени на основу члана 403. став 3. ЗПП, којим је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике зараде поднета је 03.12.2015. године са захтевом за исплату 540.000,00 динара. Поднеском од 18.07.2016. године, тужба је преиначена повећањем захтева за исплату, тако што је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћеног дела зараде плати укупно 1.106.266,24 динара, што је динарска противвредност од 8.975,06 евра према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (1 евро = 123,26 динара).

Како је вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде испод 40.000 евра у динарској противвредности, што је законски цензус за изјављивање ревизије прописан чланом 403. став 3. ЗПП, то ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић